

Η σύμβαση παραχώρησης στην πρόσφατη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας

Αικατερίνη Δ. Κοντοπόδη,
Πάρεδρος Συμβουλίου της Επικρατείας

1. Σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών. Γενικά.

Οι συμβάσεις παραχώρησης στηρίζουν, όπως είναι γνωστό, συμπράξεις μεταξύ δημοσίων φορέων και οικονομικών φορέων, μέσω των οποίων οι δημόσιοι φορείς επιδιώκουν να κινητοποιήσουν ιδιωτικά κεφάλαια και τεχνογνωσία για να συμπληρώσουν τους περιορισμένους δημόσιους πόρους. Η ουσιαστική διαφορά της σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών από τη σύμβαση δημοσίων υπηρεσιών δεν βρίσκεται στο αντικείμενο της υπηρεσίας, αλλά στον τρόπο αμοιβής του αναδόχου και στην κατανομή του οικονομικού κινδύνου.

Για πολλά χρόνια δεν είχαν θεσπιστεί, σε επίπεδο εθνικού ή κοινοτικού δικαίου, ειδικές διατάξεις για τη διαδικασία ανάθεσης συμβάσεων παραχώρησης υπηρεσιών ούτε διέπονταν οι συμβάσεις αυτές από τις οδηγίες περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων¹, οι δημόσιες αρχές ήταν υποχρεωμένες, πάντως, κατά τη σύναψη των συμβάσεων παραχώρησης υπηρεσιών, όταν αυτές παρουσίαζαν βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον, να τηρούν τους θεμελιώδεις κανόνες της Συνθήκης ΕΚ και, ειδικότερα, τις αρχές της απαγόρευσης των διακρίσεων, της ίσης μεταχείρισης και της διαφάνειας, οι οποίες επιβάλλουν στην παραχωρούσα αρχή τη διασφάλιση προσήκοντος βαθμού δημοσιότητας που καθιστά δυνατό το άνοιγμα της παραχώρησης δημόσιας υπηρεσίας στον ανταγωνισμό, καθώς και τον έλεγχο της αμερόληπτης διεξαγωγής της διαδικασίας ανάθεσης.

Για πρώτη φορά με την οδηγία 2014/23/ΕΕ (ΕΕ L 94) επιχειρήθηκε να αντιμετωπιστεί η έλλειψη συνεκτικού, ολοκληρωμένου πλαισίου για τις συμβάσεις παραχώρησης σε επίπεδο ΕΕ. Με την οδηγία αυτή παρέχεται σαφές νομικό πλαίσιο για την ανάθεση συμβάσεων παραχώρησης υπηρεσιών από αναθέτουσες αρχές και αναθέτοντες φορείς, η αξία των οποίων ισούται με ή υπερβαίνει τα κατώτατα όρια που ορίζονται στο άρθρο 8 της οδηγίας [για τη διετία από 1.1.2024 μέχρι 31.12.2025 το όριο αυτό ανέρχεται σε 5.538.000 ευρώ, ενώ από 1.1.2026 το όριο αυτό ανέρχεται σε 5.404.000 ευρώ]. Για την εναρμόνιση του εσωτερικού δικαίου με τις διατάξεις της οδηγίας, αλλά και τη θέσπιση ενιαίου νομοθετικού πλαισίου σχετικά με τη διαδικασία σύναψης συμβάσεων παραχώρησης εκδόθηκε ο ν. 4413/2016 (Α' 148). Στις συμβάσεις παραχώρησης, των οποίων η εκτιμώμενη αξία ισούται με ή υπερβαίνει το κατώφλι της οδηγίας εφαρμόζεται το σύνολο των διατάξεων του νόμου αυτού. Όμως, και στις συμβάσεις χαμηλότερης εκτιμώμενης αξίας εφαρμόζονται πολλές από τις διατάξεις του νόμου που αφορούν τη διαδικασία ανάθεσης και την εκτέλεση της σύμβασης.²

¹ βλ. Δ.Ε.Κ. απόφαση της 21ης.7.2005, C-231/03, Coname, σκ. 16-17, απόφαση της 13ης.10.2005, C-458/03, Parking Brixen, σκ. 46-50, Δ.Ε.Ε. απόφαση της 14ης.11.2013, C-221/12, Belgacom, σκ. 28 κ.ά.

² βλ. άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4413/2016

2. Βασικά χαρακτηριστικά της σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών: ΣτΕ 1019/2024 7μ.

Στην 1019/2024 απόφαση της επταμελούς σύνθεσης του Δ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία αφορούσε τον διαγωνισμό για τη μεταβίβαση από το Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου Α.Ε. (Τ.Α.Ι.ΠΕ.Δ.) του πλειοψηφικού μεριδίου συμμετοχής στο μετοχικό κεφάλαιο της ανώνυμης εταιρείας «Οργανισμός Λιμένος Βόλου Α.Ε.» (Ο.Λ.Β. Α.Ε.), συνοψίζεται η νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης³, όπως αυτή αποτυπώνεται και στην οδηγία 2014/23⁴, για τα χαρακτηριστικά της σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών. Μια σύμβαση, με την οποία μια αναθέτουσα αρχή ή ένας αναθέτων φορέας αναθέτει σε οικονομικό φορέα την παροχή ή διαχείριση συγκεκριμένης δημόσιας υπηρεσίας, χαρακτηρίζεται ως σύμβαση παραχώρησης, όταν: α) Το αντάλλαγμα για τον ανάδοχο συνίσταται είτε αποκλειστικά στο δικαίωμα εκμετάλλευσης της παρεχόμενης υπηρεσίας είτε στο δικαίωμα αυτό σε συνδυασμό με την καταβολή αμοιβής. β) Ο παραχωρησιούχος αναλαμβάνει τον σχετικό με την εκμετάλλευση της παρεχόμενης υπηρεσίας κίνδυνο. Ο κίνδυνος είναι μείζων, όταν ο παραχωρησιούχος όχι μόνο δεν λαμβάνει αμοιβή από την αναθέτουσα αρχή ή τον αναθέτοντα φορέα, αλλά καταβάλλει και τίμημα για την απόκτηση και διατήρηση του δικαιώματος εκμετάλλευσης των παραχωρουμένων υπηρεσιών. γ) Στον παραχωρησιούχο ανατίθεται η παροχή συγκεκριμένων υπηρεσιών, οι οποίες υπόκεινται σε ειδικές απαιτήσεις (μεταξύ άλλων, ως προς περιεχόμενο και τον τρόπο παροχής των υπηρεσιών), οι οποίες καθορίζονται από την αναθέτουσα αρχή ή τον αναθέτοντα φορέα, ενώ κατά τα λοιπά ο παραχωρησιούχος έχει, στο πλαίσιο της σύμβασης, ορισμένη οικονομική ελευθερία ως προς τον προσδιορισμό των όρων εκμετάλλευσης της υπηρεσίας. Χαρακτηριστική ως προς την προϋπόθεση αυτή είναι η απόφαση του Δ.Ε.Ε. στην υπόθεση *Promoiimpresa*.⁵ δ) Αποδέκτες των υπηρεσιών είναι τρίτοι, μη μετέχοντες στη συμβατική σχέση.

³ βλ. Δ.Ε.Ε. απόφαση της 10ης.11.2022, C-486/21, *SHARENGO*, σκ. 60, απόφαση της 14ης.7.2016, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-458/14 και C-67/15, *Promoiimpresa*, σκ. 46, *Belgacom*, ό.π., σκ. 27, Δ.Ε.Κ. απόφαση της 10ης.9.2009, C-206/08, *Eurawasser*, σκ. 51

⁴ βλ. τον ορισμό της σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών στο άρθρο 5 περ. 1 της οδηγίας 2014/23 και στο άρθρο 2 περ. 1 του ν. 4413/2016

⁵ ό.π., σκ. 46-47. Στην υπόθεση αυτή το Δ.Ε.Ε. δέχθηκε ότι οι παραχωρήσεις από δημόσιες αρχές παραθαλάσσιων-παραλίμνιων κοινόχρηστων εκτάσεων για τουριστικούς-ψυχαγωγικούς σκοπούς δεν αποτελούν παραχωρήσεις υπηρεσιών, διότι δεν αφορούν συγκεκριμένη παροχή υπηρεσιών που καθορίζεται από τον αναθέτοντα φορέα, αλλά άδεια άσκησης ορισμένης οικονομικής δραστηριότητας σε κοινόχρηστη έκταση.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας στην απόφαση 1019/2024, επαναλαμβάνοντας τη θέση που διατύπωσε το έτος 2019 η Ολομέλεια του Δικαστηρίου⁶ όσον αφορά την όμοιου περιεχομένου σύμβαση μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και του Οργανισμού Λιμένα Πειραιά Α.Ε., αναφέρεται στον χαρακτήρα ως σύμβασης παραχώρησης της σύμβασης, με την οποία το Ελληνικό Δημόσιο παραχώρησε το έτος 2002 στην ανώνυμη εταιρεία κοινής ωφελείας Ο.Λ.Β. Α.Ε. για χρονικό διάστημα εξήντα ετών το αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των γηπέδων, κτιρίων και εγκαταστάσεων εντός της λιμενικής ζώνης του Λιμένα Βόλου. Για να καταλήξει στην κρίση του αυτή το Δικαστήριο ανάγεται στο αντικείμενο και στους όρους της σύμβασης, η οποία: α) δεν προσδιόριζε αντάλλαγμα για την Ο.Λ.Β. Α.Ε. για τις παρεχόμενες υπηρεσίες, αλλά, αντίθετα, προέβλεπε την εκ μέρους της παραχωρησιούχου καταβολή ανταλλάγματος· β) ρητώς όριζε ότι η Ο.Λ.Β. Α.Ε. έχει δικαίωμα αξιοποίησης των παραχωρουμένων εκτάσεων και εγκαταστάσεων για την παροχή με αντάλλαγμα λιμενικών υπηρεσιών και εξυπηρετήσεων σε χρήστες του λιμένα· γ) καθόριζε τις υποχρεώσεις της Ο.Λ.Β. Α.Ε. σχετικά με τη συνεχή και αδιάλειπτη παροχή λιμενικών υπηρεσιών και λιμενικών εξυπηρετήσεων. Στη συνέχεια, το Δικαστήριο προχωρεί στην εξέταση της φύσεως της ένδικης σύμβασης μεταβίβασης από το Τ.Α.Ι.ΠΕ.Δ. του πλειοψηφικού πακέτου μετοχών της Ο.Λ.Β. Α.Ε. Η σύμβαση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο μιας ενιαίας και αδιαίρετης διαδικασίας για την ιδιωτικοποίηση της παραχωρησιούχου εταιρείας Ο.Λ.Β. Α.Ε. και την τροποποίηση της προαναφερθείσας σύμβασης παραχώρησης. Και ναι μεν η πώληση μετοχών στο πλαίσιο της διαδικασίας ιδιωτικοποίησης δημόσιας επιχείρησης, αυτοτελώς ορώμενη, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ν. 4412/2016 (Α' 147) περί δημοσίων συμβάσεων ούτε του ν. 4413/2016 περί συμβάσεων παραχώρησης, στην προκειμένη περίπτωση όμως η μεταβίβαση πλειοψηφικού πακέτου μετοχών της Ο.Λ.Β. Α.Ε. συνδέεται αρρήκτως με την τροποποίηση της πιο πάνω σύμβασης παραχώρησης, λόγω δε του ότι επιτρέπει την είσοδο ιδιωτών στο κεφάλαιο της παραχωρησιούχου, συνιστά ουσιώδη τροποποίηση της σύμβασης αυτής, για την οποία απαιτείται η τήρηση διαγωνιστικής διαδικασίας βάσει του ν. 4413/2016.

3. Σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών ή σύμβαση εκμίσθωσης ακινήτου: ΣτΕ 1393/2025 παρ. στην 7μ.

Το περασμένο καλοκαίρι απασχόλησε το Συμβούλιο της Επικρατείας η φύση της σύμβασης, που προκήρυξε η ανώνυμη εταιρεία «Οργανισμός Λιμένα Αλεξανδρούπολης Α.Ε.» (Ο.Λ.Α. Α.Ε.) για την παραχώρηση χώρου στη χερσαία ζώνη του λιμένα Αλεξανδρούπολης με σκοπό την εκμετάλλευση αυτού ως υπαίθριου σταθμού αυτοκινήτων.

Το Δικαστήριο στην υπόθεση αυτή υπενθυμίζει ότι δεν εμπίπτουν, καταρχήν, στο πεδίο εφαρμογής του ν. 4413/2016⁷ οι συμβάσεις, με τις οποίες παραχωρείται σε οικονομικό φορέα το

⁶ ΣτΕ Ολ. 1076, 1080, 1081/2019

⁷ βλ. άρθρο 9 παρ. 8 περ. α του ν. 4413/2016 και άρθρο 11 παρ. 8 περ. α της οδηγίας 2014/23

δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης δημοσίου ακινήτου, προκειμένου, διά της παραχώρησης αυτής, η αναθέτουσα αρχή ή ο αναθέτων φορέας να επιτύχει την οικονομικώς επωφελέστερη αξιοποίηση του ακινήτου προς άντληση εσόδων· στην περίπτωση, όμως, που από τη διακήρυξη ή τις άλλες πράξεις της διαγωνιστικής διαδικασίας προκύπτει ότι σύμβαση, η οποία προκηρύσσεται ως «εκμίσθωση δημοσίου ακινήτου» ή ως «παραχώρηση χρήσης επί δημοσίου ακινήτου», έχει ως αντικείμενο την ανάθεση της παροχής συγκεκριμένων υπηρεσιών, αποτελεί δημόσια σύμβαση, και ειδικότερα σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών, εφόσον πληρούνται και οι λοιπές προϋποθέσεις που εκτέθηκαν πιο πάνω. Στο σημείο αυτό να αξίζει να γίνει αναφορά σε παλαιότερες αποφάσεις του Δικαστηρίου, με τις οποίες κρίθηκε ότι συμβάσεις που είχαν προκηρυχθεί ως συμβάσεις εκμίσθωσης κυλικείων-εστιατορίων νοσοκομείων και στρατοπέδου είχαν στην πραγματικότητα χαρακτήρα συμβάσεων παραχώρησης υπηρεσιών, για τον λόγο ότι, πέραν του ότι ο οικονομικός κίνδυνος βάρυνε πλήρως τον ανάδοχο, ο ανάδοχος αναλάμβανε την υποχρέωση παροχής συγκεκριμένων υπηρεσιών, που υπέκειντο σε ειδικές απαιτήσεις, καθοριζόμενες από την αναθέτουσα αρχή, οι οποίες αφορούσαν, μεταξύ άλλων, την τιμολόγηση των προϊόντων, το είδος των παρεχόμενων ειδών, το ωράριο λειτουργίας.⁸ Το ίδιο ζήτημα απασχόλησε το Δικαστήριο το έτος 2016 στην υπόθεση του διαγωνισμού του Τ.Α.Ι.ΠΕ.Δ. για την παραχώρηση της χρήσης και εκμετάλλευσης του Ολυμπιακού Ιππικού Κέντρου Μαρκόπουλου.⁹ Στην υπόθεση αυτή, όμως, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η προς ανάθεση σύμβαση είχε τον χαρακτήρα σύμβασης εκμίσθωσης, διότι αντικείμενό της ήταν η έναντι ανταλλάγματος παραχώρηση του δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης του ακινήτου του Ολυμπιακού Ιππικού Κέντρου Μαρκόπουλου για την άσκηση από τον ανάδοχο οικονομικό φορέα δραστηριοτήτων συμβατών με τις χρήσεις του ως άνω ακινήτου, όπως αυτές μάλιστα επρόκειτο να προσδιορισθούν με το εκδοθησόμενο προεδρικό διάταγμα έγκρισης Ειδικού Σχεδίου Χωρικής Ανάπτυξης Δημοσίου Ακινήτου (ΕΣΧΑΔΑ) κατά τη νομοθεσία περί Τ.Α.Ι.ΠΕ.Δ., και όχι η ανάληψη από τον ανάδοχο της υποχρέωσης παροχής σε τρίτους συγκεκριμένων υπηρεσιών, υποκειμένων σε ειδικές απαιτήσεις που καθορίζονται από το Ταμείο ως αναθέτουσα αρχή.

Περαιτέρω, στην υπόθεση του πάρκινγκ του Λιμένα Αλεξανδρούπολης, το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε ότι, προκειμένου να χαρακτηριστεί μια σύμβαση ως σύμβαση παραχώρησης υπηρεσιών, απαιτείται, σύμφωνα με άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4413/2016¹⁰, πέραν της συνδρομής των

⁸ ΣτΕ 573/2024, 994/2023, 875/2021, ΕΑ 13/2017, 127/2016

⁹ ΕΑ43/2016

¹⁰ βλ. και άρθρο 1 παρ. 2 της οδηγίας 2014/23

προϋποθέσεων που εκτέθηκαν στην προηγούμενη ενότητα, η ανάθεση σε οικονομικό φορέα να γίνεται είτε από αναθέτουσα αρχή είτε από αναθέτοντα φορέα, εφόσον, στη δεύτερη περίπτωση, οι υπηρεσίες προορίζονται για την άσκηση μιας από τις δραστηριότητες που αναφέρονται στο Παράρτημα II του νόμου 4413/2016 (μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται «Δραστηριότητες εκμετάλλευσης μιας γεωγραφικής περιοχής με σκοπό την παροχή υπηρεσιών ... θαλάσσιων λιμένων ... σε ... θαλάσσιους ... μεταφορείς»). Απαιτείται, δηλαδή, στην περίπτωση ανάθεσης σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών από αναθέτοντα φορέα, όπως εν προκειμένω από την Ο.Λ.Α. Α.Ε., η σύμβαση είτε να συνάπτεται στον τομέα της δραστηριότητας που ασκείται από τον αναθέτοντα φορέα, είτε, έστω κι αν είναι διαφορετικής φύσεως, να εξυπηρετεί αμέσως την άσκηση της δραστηριότητας αυτής. Όπως δέχθηκε το Δ.Ε.Ε. στην υπόθεση Pegaso¹¹, για τη συνδρομή του κατά τα ως άνω συνδέσμου, οι προς παραχώρηση υπηρεσίες δεν αρκεί να συμβάλουν θετικά στις δραστηριότητες του αναθέτοντος φορέα και να αυξάνουν την οικονομική τους απόδοση, αλλά απαιτείται να εξυπηρετούν πραγματικά την άσκηση των δραστηριοτήτων του Παραρτήματος II, καθιστώντας δυνατή την προσήκουσα εκτέλεσή τους, λαμβανόμενων υπόψη των συνήθων συνθηκών άσκησής τους.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε κατά πλειοψηφία με την 1393/2025 απόφασή του (παραπεμπτική στην επταμελή σύνθεση) ότι η ένδικη διαγωνιστική διαδικασία κατατείνει στη σύναψη σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών, διότι: α) ο ανάδοχος αναλαμβάνει πλήρως τον οικονομικό κίνδυνο από τη λειτουργία του πάρκινγκ, εφόσον δεν λαμβάνει αμοιβή από τον αναθέτοντα φορέα, αλλά καταβάλλει μηνιαίο μίσθωμα· β) το αντάλλαγμα του αναδόχου για τις παρεχόμενες υπηρεσίες συνίσταται στο δικαίωμά του να εκμεταλλεύεται οικονομικά τις ως άνω υπηρεσίες και να έχει ίδια έσοδα από τρίτους-χρήστες αυτών των υπηρεσιών· γ) στον ανάδοχο επιβάλλεται από τη διακήρυξη η υποχρέωση παροχής σε τρίτους συγκεκριμένων υπηρεσιών, οι οποίες υπόκεινται σε ειδικές απαιτήσεις, καθοριζόμενες από τον αναθέτοντα φορέα, σε σχέση με τον χρόνο παροχής (επιβαλλόταν εικοσιτετράωρη λειτουργία του πάρκινγκ όλες τις ημέρες της εβδομάδας) και την τιμολόγησή τους (προβλεπόταν ανώτατο μέσο ωριαίο ύψος αντιτίμου με το οποίο χρεώνεται ο χρήστης). Περαιτέρω, σύμφωνα με τα κριθέντα με την ίδια απόφαση, η παραχώρηση της επίδικης υπηρεσίας συνδέεται αμέσως με την άσκηση της δραστηριότητας της Ο.Λ.Α. Α.Ε. Και αυτό, γιατί εξυπηρετεί πραγματικά την παροχή λιμενικών υπηρεσιών, καθιστώντας δυνατή την προσήκουσα εκτέλεσή τους, καθώς εξυπηρετεί τους χρήστες του λιμένα και συμβάλλει στην εύρυθμη λειτουργία του. Η άμεση αυτή σχέση της προς παραχώρηση υπηρεσίας με την ως άνω δραστηριότητα της Ο.Λ.Α. Α.Ε. δεν αναιρείται από το γεγονός ότι ο επίμαχος υπαίθριος χώρος στάθμευσης εξυπηρετεί και τους κατοίκους και τους επισκέπτες της πόλης της Αλεξανδρούπολης.

Το Δικαστήριο, με την κρίση του αυτή, στην οποία ήχθη, αφού έλαβε υπόψη του τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με την έννοια της σύμβασης παραχώρησης υπηρεσιών, απέκλινε από την προηγούμενη 583/2011 απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 5 ν. 3886/2010 (Α' 173), με την οποία είχε κριθεί ότι ο διαγωνισμός, που είχε προκηρύξει η Ο.Λ.Α. Α.Ε. με το ίδιο αντικείμενο και όμοιους όρους με τον ένδικο διαγωνισμό, δεν απολύγει στη σύναψη σύμβασης παραχώρησης υπηρεσίας, αλλά στη σύναψη

¹¹ απόφαση της 28ης.10.2020, C-521/18, σκ. 42-44

σύμβασης εκμίσθωσης ακινήτου, και, επομένως, η διαφορά που γεννήθηκε κατά τη διαδικασία που προηγείται της σύναψης της εν λόγω σύμβασης δεν διέπετο από τις ρυθμίσεις του ν. 3886/2010. Εξάλλου, αντίθετα προς τα ανωτέρω κριθέντα με την 1393/2025 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το ιταλικό Συμβούλιο της Επικρατείας (Consiglio di Stato)¹² και ο ιταλικός Άρειος Πάγος (Corte Suprema di Cassazione)¹³ έχουν δεχθεί, όσον αφορά τη μίσθωση εστιατορίου σε τουριστικό λιμένα και την υποπαραχώρηση θέσεων στάθμευσης σε αερολιμένα, αντίστοιχα, ότι δεν αφορούν υπηρεσίες απαραίτητες για την παροχή υπηρεσιών θαλάσσιων και αεροπορικών λιμένων και ότι, ως εκ τούτου, οι προς ανάθεση συμβάσεις δεν συνιστούν συμβάσεις παραχώρησης· επομένως, σύμφωνα με τα ιταλικά δικαστήρια, οι σχετικές διαφορές έχουν ιδιωτικό χαρακτήρα και εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων.

Την απάντηση στο ζήτημα της φύσεως της σύμβασης, βάσει της οποίας παραχωρήθηκε χώρος στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης για την εκμετάλλευσή του ως πάρκινγκ, αναμένεται να δώσει η επταμελής σύνθεση του Δ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας.

¹² απόφαση 8578 της 28ης.10.2024

¹³ απόφαση 8849 της 13ης.5.2020